

HAJLA – CRNA GORA (2.403 mnv)

Rožaje, 13. Jul 2018.

Hajla se desila kao posledica prošlogodišnjeg uspona na Komove i ideje da nastavimo dalje i osvajamo nove vrhove. Na pitanje: „Šta dalje?“ uvek postoji predlog nekog u krugu planinara. Tako smo i ovaj put, pomenuli Hajlu, na šta su svi u glas, istog momenta rekli IDEMO!

Na put su se spremili: Ljuba Paljić, Milan Dimitrić i Marin Barjaktarović a plan je bio jednostavan: Idemo 13. Jula, državni praznik, slobodan će biti vodič Milan Babović, iskusni

planinar a i anesteziolog po struci, za svaki slučaj ukoliko bude potrebno.

Krenuli smo s Bandžova (1109 nmv), sela udaljenog 10-tak km od Rožaja, povezanog makadamom sa Ibarskom magistralom. Za Ibarsku magistralu su svi čuli i svi znaju gde je kraj, ali verujem da je malo ko i došao do njenog samog početka i mesta odakle izvire reka Ibar. Izvire upravo u podnožju Hajle. Upravo tuda ide put do Bandžova odakle se kreće na uspon na sam vrh. Posle početnih priprema, krenuli smo strmim šumskim putem, koritom nekog kamenitog potoka, ne sluteći šta nas ispred čeka. Ideja je bila da iz Bandžova grebenom Hajle dodjemo do vrha a potom nastavimo još 20-tak km, grebenom do Petkovog dola, prelepog petnjičkog katuna, te do Džakovice i podnožja ski centra „Lokve“.

Početni entuzijizam smo brzo osetili i posle sat vremena stigli do planinarskog doma „Grope“, sa izvorom pitke vode, klupama za odmor i pauzu, te smo posle doručka odlučili da nastavimo dalje do samog vrha. Uspon na Hajlu dolazi na samu granicu Kosova i Metohije i Crne Gore, dela granice koji je predmet spora, i koji je moguće da sporazumom pripadne

Kosovu, te bi uspon u budućnosti bio problematičan prelaskom granice. Zato smo i žurili da osvojimo ovaj vrh. Sam greben je sa obe strane strm, ka Bandžovu i 90⁰, dok na strani prema albanskim katunima je tek malo blaža.

Osvajanje samog vrha nije bilo ni lako ni teško. Društvo nam je pravio a i držao atmosferu na nivou iskusni planinar Fadil Kardović, koji nam se pridružio još u podnožju da u društvu odemo do samog vrha. Medjutim

na samom vrhu na kome smo napravili dužu pauzu, putevi su nam se nažalost razilazili. Povratak je moguć na 3 načina: istim putem nazad, grebenom napred pa potom dole ponovo do Bandžova, kao i još dalje do Petkovog dola u podnožju Cmiljevice. Mi smo naravno izabrali najteži..... i tu počinje zapravo prava avantura

Spust je krenuo optimistično, međutim, svaki uspon ima i svoje spuštanje, čega je narednih 20-tak km bilo na pretek. Malo uspona malo više spuštanja, ali posle toga ponovo kraći usponi ... Staza pred nama se menjala. Grebenom, samom granicom, sa predivnim pogledima na Rugovsku klisuru, Peć, Dečane u ponožju tog planinskog lanca, pa potom predelima obraslim gustim četinarskim žbunjem koje nam je i pravilo najveći problem. Staza dosta dobro obeležena, međutim, samo planinari sa iskustvom bi pronašli gotovo neprohodne prolaze kroz gusto nepregledno četinarsko žbunje, u kome ni svoja stopala nismo mogli da vidimo. Ti su prolazi bili po par stotina metara, posle čega bi se smenjivalo ponovo sa livadama, stenovitim usecima i ponovo gustim neprohodnim žbunjem.

Naš iskusni vodič Milan Babović je znao te prolaze i puno pomogao da se osećamo sigurnim, ali osećaj planinarenja po samoj granici, bez dometa mobilnog telefona, ipak je povećavao dozu neizvesnosti. Bez obzira što je bila sredina Jula, svaž planinski vazduh i toplo sunce, učinili su taj dan prelepim. Ono što nas je brinulo, a što smo i znali, da su promene vremena na planini veoma brze i jake. To nam je bio dodatni motiv da rutu predjemo brže, u čemu nas je Milan Babović i bodrio i skraćivao vreme odmora. Ukupno smo proveli 10h u planinarenju, do konačne destinacije, veoma duga i zahtevna tura, koju smo možda malo i podcenili. Ono što nas je veselilo je što smo uz samu stazu nailazili na skupine svežih pečurki Puhara, koje smo brali i poneli da se počastimo uveče zasluženom večerom. Puhare sa samog vrha Hajle, bile su nešto posebno, spremljene na način kako samo Ljuba Paljić zna.

Posle dugog i teške maršute, sa puno uspona i spuštanja, došli smo konačno do jezera „Košutina lokva“, planinskog gorskog oka, koji nas je obradovalo jer smo znali da se u neposrednoj blizini nalaze stočarski katuni, gde smo se i osvežili hladnom izvorskom vodom, a kasnije zalili takodje hladnim pivom koje nas je na kraju čekalo.

Povratak u selo Petnjik, bio je organizovan džipom, pod provalom oblaka i planinskim bujicama, koje su nastupile par trenutaka po ulasku u džip, tek da nam samo da do znanja kako planina može da se preokrene i ovako uzbudljivu planinarsku avanturu učini još zanimljivijom.

Bilo – povratilo se!

